

Panika banksterów i inwazja NATO na Syrię

14 maja 2012

Największy zwycięzca wyborów w Grecji w ubiegłą niedzielę, blok radykalnej lewicy Syriza, kierowany przez Alexisa Tsiprasa, uruchomił bardzo skuteczny program oparty na żądaniach: cofnięcia cięć wynagrodzeń i emerytur oraz publicznych cięć oszczędnościowych, wycofania antyzwiązkowych i antypracowniczych środków wprowadzonych przez rząd, domagania się demokracji i sprawiedliwości społecznej, żądania przeprowadzenia śledztwa i skazania winnych przestępstw finansowych oraz wstrzymania spłaty długów – uciążliwych zobowiązań płatniczych państwa greckiego. Zwycięski program oporu wobec niesławnej trojki, składającej się z MFW, Europejskiego Banku Centralnego i Komisji Europejskiej, kontrastuje z programową impotencją zdominowanego przez anarchistów ruchu Okupuj Wall Street i powinien być dokładnie przestudiowany przez każdego poważnego przeciwnika rządów 1% oligarchów na świecie.

Grecja pilnie potrzebuje zamrożenia spłaty długów. Zesłotygodniowe wybory otworzyły perspektywę dla europejskiego anty-oszczędnościowego bloku politycznego, zdolnego do pokonania neo-Brueningowej[1] polityki Merkel (która może już obecnie być na drodze do wyautowania z polityki) i przejęcia kontroli nad Europejskim Bankiem Centralnym w celu rozpoczęcia polityki kreacji kredytu na stworzenie miejsc pracy w oparciu o budowę infrastruktury ogólnoeuropejskiej.

Ponieważ ani zombie-banki-bankruty, ani budżety krajowe, nie są w stanie sfinansować ożywienia europejskiej gospodarki, EBC musi zostać zmuszony do wyemitowania bilionowych transz nieoprocentowanego kredytu (0%), o 100-letnim okresie zapadalności, przeznaczonego wyłącznie na sfinansowanie

wielkich projektów modernizacji infrastruktury europejskiej. W ten sposób może zostać utworzonych 40 milionów produktywnych miejsc pracy za godną płacę.

Jeżeli Grecja przeprowadzi kolejną rundę przedterminowych wyborów w ciągu najbliższego miesiąca lub dwóch, to według najnowszych sondaży, Syriza może osiągnąć większość potrzebną do utworzenia następnego rządu. Groźby usunięcia Grecji ze strefy euro są jedynie taktyką zastraszania greckich wyborców.

Kryzys światowej oligarchii finansowej spowodował rozpoczęcie nowej rundy panicznych działań w postaci wykorzystania 1 biliona 3-letnich pożyczek oprocentowanych na 1% wyrzuconych w błoto przez szefa EBC Mario Draghi z Goldman Sachs na beznadziejnie niewypłacalne zombie-banki z eurostrefy. Banksterzy są apoplektycznie przerażeni perspektywą greckiego moratorium na spłatę długów.

Dwa lata po katastrofie na nowojorskiej giełdzie NYSE z 6 maja 2010 (tzw. flash crash, kiedy w ciągu 10 minut indeks giełdowy zanurkował o 1000 pkt – przyp. tłum.), Jamie Dimon z JP Morgan Chase ogłosił ogromne straty jego banku spowodowane przez londyński dział tradingu derywatami. Jak zwykle, straty pochodzą ze złych pozycji na instrumentach pochodnych, w tym przypadku syntetycznych indeksów (CDX) opartych na swapach niewypłacalności kredytowej (CDS), ultra-toksycznych derywatów, które zniszczyły AIG w 2008 roku. Dimon zapamiętał bredzi przeciwko zwiększeniu regulacji tego rynku, ale to ostatnie fiasko finansowe pokazuje, że ustawa Dodd-Frank i rozwodniona zasada Volckera są tak słabe, że właściwie bezwartościowe. Aby pozbyć się widma nowej paniki spowodowanej kolejnymi żądaniem bankierów, aby ich ratować, konieczne będzie zakazanie swapów CDS i syntetycznych indeksów CDX opartych na swapach CDS. 1%-owy podatek od transakcji finansowych (podatek Eurotobin) musi zostać nałożony na wszystkie instytucje finansowe. Wzmocniona ustawa Glass-Steagall oddzielająca bankowość komercyjną od inwestycyjnej, a także wymagania dotyczące ubezpieczenia, powinny być również

ustanowione w celu zapobieżenia przyszłym kryzysom tego typu.

Tymczasem misja obserwacyjna ONZ w Syrii została w ubiegłym tygodniu dwukrotnie zaatakowana przez wspierane przez NATO terrorystyczne szwadrony śmierci, które zabiły także dziesiątki ludzi w Damaszku w skoordynowanych atakach samobójczych na instytucje rządowe. Mordercami są ewidentnie fanatycy z al-Kaidy w służbie NATO, ale norweski generał NATO Robert Mood z misji obserwacyjnej, odmawia uznania odpowiedzialności tam, gdzie ona leży – na jego kolegach oficerach NATO. Celem obserwatorów powinno być obserwowanie i informowanie, ale obserwatorzy ONZ nie raportują praktycznie nic, ponieważ działają jako narzędzia NATO.

Syryjski ambasador przy ONZ Jafari zdemaskował rolę Turcji, Libanu, Arabii Saudyjskiej i Kataru w rozmieszczaniu w Syrii terrorystów z Libii i Turcji. Jafari zwrócił uwagę na płytę CD przygotowaną przez syryjski rząd pokazującą zeznania niektórych z tych zagranicznych fanatyków.

Jeśli chodzi o Kofiego Annana to jego genewska konferencja prasowa była kolejnym koncertem wybielania NATO. Jeśli Annan chce rozpocząć rozmowy pojednawcze, powinien ogłosić datę zwołania rozmów pokojowych przy stole w Genewie. Syryjski rząd na pewno by uczestniczył. Hordy fanatyków i zagranicznych bojowników nazywających siebie Syryjską Radą Narodową lub Wolną Armią Syrii raczej by się nie pojawiły. Gdyby się pojawili, jest prawdopodobne, że zaczęliby się zabijać nawzajem jeszcze przed wejściem na salę konferencyjną. NATO, podobnie jak Hitler zanim połknął Czechosłowację w 1938 roku, nie chce pokojowego rozwiązania syryjskich kłopotów, a zamiast tego podtrzymania konfliktu wewnętrznego przy życiu, aby użyć go jako pretekstu do inwazji, zmiany reżimu i rozbicia kraju.

Ban Ki Moon, Kofi Annan, Navi Pillay, Valerie Amos i generał Mood są agentami imperializmu, a nie międzynarodowymi urzędnikami w służbie cywili. Ze skorumpowanym personelem, takim jak ten, ONZ grozi wyginięcie na wzór Ligi Narodów,

która zginęła, ponieważ odmówiła przeciwstawienia się agresji faszystowskiej w latach 1930. Jesteśmy dziś świadkami przejścia od wszelkich koncepcji bezpieczeństwa zbiorowego na rzecz nagich ustępstw i współudziału w koalicji agresorów USA-UK-NATO.

Autor: dr Webster G. Tarpley

Tłumaczenie: davidoski

Źródło oryginalne: tarpley.net

Źródło polskie: [Bankowa Okupacja](#)

PRZYPIS

[1] Heinrich Brüning – kanclerz Rzeszy w latach 1930-1932, prowadzący politykę brutalnych oszczędności finansowych, mających opanować szalejącą w okresie republiki weimarskiej lat 1920. hiperinflację. Polityka ta doprowadziła do jeszcze większej katastrofy gospodarczej, która utorowała drogę do władzy Hitlerowi. (przyp. tłum.)